Това съм аз, Луси!

Модно училище

Кели
Маккейн

Издателство „Фют“

Totally Lucy
Style School
First published in the UK in 2006 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Text copyright © Kelly McKain, 2006.
Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2006.

The right of Kelly McKain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Illustrations by Vici Leyhane.
Photography: Page 40 Model © Patrik Giardino/Corbis

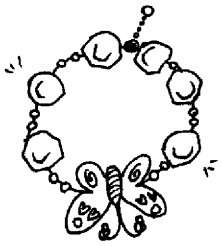
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

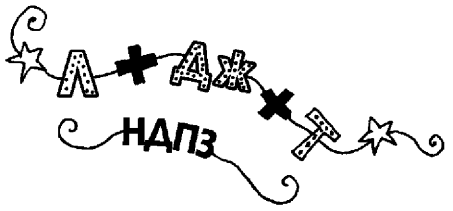
This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

A CIP catalogue record for this book is available from the British Library.

Това съм аз, Луси!
Модно училище
© Издателство „Фют“, 2020
Текст Кели Маккейн
Превод Жечка Караславова
Редактори Албена Раленкова
Илияна Владимирова

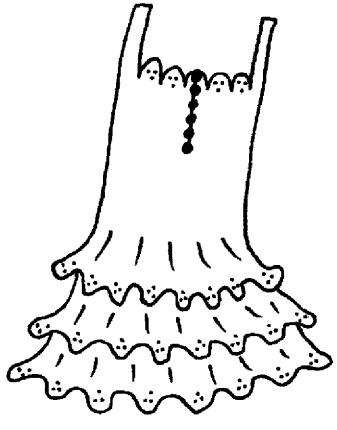
ISBN 978-954-625-719-2
www.fiut.bg

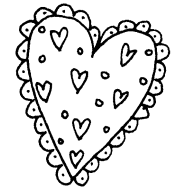
Абсолютно таен дневник на Луси Джесика Хартли

Събота, 11 юни

По някое време следобед...
Шшшшшт!!!!!!!
(След минутка ще ви кажа защо шъткам!)

Здравейте, момичета! Започвам този нов, абсолютно таен дневник, който току-що си купих от „Спенд-енд-Сейв“, защото имам да ви казвам една наистина ГОЛЯМА тайна и ще се пръсна от нетърпение да ви я споделя колкото се може по-скоро!

Моята голяма тайна е абсолютно тайна, защото ако господин Кейн (нашата училищна униформена полиция) разбере какви съм ги намислила, тежкò ми!

Така че каквото и да прочетете тук, да знаете, че наистина, ама наистина е пълна тайна и е само между мен и вас, затова... ***шшшшшшшт!!!***

Както знаете, аз направих модните страници в училищното списание.

Добре, де, заедно със Саймън Дрискот ги направихме.

Не, не! Не викайте изумено „Какво!?“ Вярно е, че има *килната прическа*, маха странно с ръце като герой от „*Стар Трек*“ и абсолютно не е в състояние да разбере защо не трябва да връзва училищната си вратовръзка на фльонга. Обаче въпреки че му липсва каквото и да е *чувство за мода*, той притежава *велики фотоапаратни и технически умения*. Освен това ме слуша и прави каквото му кажа, без да спори, така че фотосесията за училищното списание мина прекрасно.

Списанието излезе точно преди ваканцията и всички много го харесаха. Дори едно момиче – Джема от 5-и клас – дойде при мен и ме попита:

– Какво да облека на кръщенето на бебето на братовчедка си, защото едно много сладко момче ще бъде там?

– Ясно! – казах аз. – Това е суперспешен моден случай, веднага се заемам!

И тъкмо започнах да мисля за дрешките, с които Джема може да впечатли онова момче, ме порази *светкавица на творческо вдъхновение* (напоследък доста често започнаха да ме удрят тези светкавици!).

Ето какво беше *творческото ми вдъхновение:*

Мога да организирам клуб за момичета и да ги науча как да си спретват супермодни тоалети и какви аксесоари да сложат към тях!

А след като му дръпнах малко повече мислене, измислих и жестоко име за клуба:

Ще бъде *напрааааво фантастиличнo*! През обедната почивка ще се събираме в тоалетните – пред втория ред, точно зад ъгъла, където обикновено не ходят много хора, плюс, че ще си правим наблюдения като тези по география, само че няма да са толкова скучни и никой няма да бъде длъжен да носи онези оранжеви ~~желетки~~, жилетки, нито да скицира промишлени мостове в дъжда.

Казах на Джулс и Тилда (моите две НДПЗ – НДПЗ е съкращение от „най-добри приятелски завинаги“, между другото, МД) за Модното училище. Те изпаднаха във възторг, смятат, че идеята е жестока, и ще бъдат мои асистентки на първото обучение. Всъщност те трябва да дойдат всеки момент, за да ми помогнат с планирането и цялата подготовка.

И понеже трябва да събера ученички за училището, написах тайна бележка и я дадох на Джема да я раздаде на момичетата, които може да искат да дойдат. Налага се да скрия самоличността си, в случай че бележката попадне у господин Кейн. Ако той разбере, не само че ще се побърка напълно и краката му ще заврат във фелдфебелските му обувки, но и може да ми се случи нещо истински ужасно – като да ме отстранят или дори да ме *експелиармират*. О, чакайте, искам да кажа да ме изключат. Постоянно се объркваm с този *експелиармус**, защото Алекс (малкото ми братче, МД) в момента чете „Хари Потър“ и току изскача срещу мен, размахвайки един от онези огромни и дълги моливи, дето си ги купуваме като сувенири от разни места, и се опитва да ме превърне в нещо. Вместо наметало той слага на раменете си огромната хавлиена кърпа със Снупи, но не изглежда много магьоснически с нея.

Ако по-късно взема, та стана една добра сестра, може да му спретна набързо някоя подходяща пелерина на моята фантастична шевна машина, която баба, извинете Делия, ми даде. (Тя иска да ѝ казваме Делия, защото като ѝ казваме „бабо“, сме я карали да се чувства стара.)

* Експелиармус – една от магиите на Хари Потър, обезоръжаваща магия, чрез която се отнема магическата пръчка на противника.

Ако *трябва* да имате по-малък брат, Алекс не е чак толкова лош вариант, само дето сега е във възрастта, когато смята, че е честно да имаме абсолютно и напълно по равно от всичко, и затова постоянно брои картофките в чинията ми и след това ме кара да му дам още два или колкото там трябва, за да има точно толкова, колкото имам и аз. Снощи се опита да го направи и с фасула, дето мама беше сготвила, но тя каза, че това ú идва в повече, и го перна през ръката.

Да не говорим, че следи абсолютно всичко, което правя, а после доносничи на мама, което ми докарва доста неприятности. Вчера например го чух да вика:

– Мааамоооо! Луси пак е използвала твоя специален скъп шампоан за къдрици, освен това открих нейни пръстови отпечатъци по крема ти против бръчки, който ú е абсолютно забранено да пипа!

Ясно е, че аз все още нямам бръчки, но този крем е много подходящ за смесване със сенките за очи, за да ги нанасям по-лесно.

Оооо, извинете! Пак се отплеснах.

Според мама, а и според Джулс и Тилда, постоянно се отплесвам. Като споменах мама, да ви кажа, че ú разказах за *Модното училище*. Повече от ясно е, че ще трябва да мъкна в училище купища неща, които ще са ми необходими, и ако не ú кажа, тя ще се чуди защо го правя. Мама беше във възторг – сигурно си помисли, че Модното училище е официален училищен клуб като кръжока по математика за напреднали или като компютърния клуб например, а не нещо много тайно, което аз сама си измислих.

Толкова е несправедливо! Ако господин Кейн разбере за *Модното училище*, ще го забрани на мига, а в други училища, където си нямат господин Кейн, щеше да е напълно позволено. Реших, че може би е най-добре да оставя мама да си мисли, че и в нашето училище е напълно позволено... е, поне в началото... Това не е лъжа, а по-скоро неспоменаване на всички подробности.

Както и да е, да се върнем към главното. Ето копие от бележката, която дадох на Джема, докато седях зад нея на събранието в петък.

Написах думата „размяна“ грешно, затова преписах цялата бележка, а тази с грешката я залепвам тук, за да я видите.

Е, не точно на тази страница, че няма място, но вижте на съседната…

Аз съм от 6-и клас, Л е за Луси, а СК е съкращение от „Страхотните кукли“ – заглавието на модните страници в училищното списание, които направихме заедно със Саймън Дрискот.. Страхотна подсказка измислих, нали?

О, я чакайте! Това е вратата! Е, не че самата врата вика: „Луси, някой стои пред мен!“, разбира се.

Звънецът на вратата звъни.

Най-вероятно Джулс и Тилда звънят, защото идват да ми помогнат с плановете за Модното училище.

Отивам да им отворя!

Искате да навлезете в тайните на модата и да получите фантастични съвети как да изглеждате страхотно?

Станете част от Модното училище, новия таен клуб, в дамската тоалетна (Че къде другаде! Сякаш бихме могли да организираме нещо в миризливата момчешка тоалетна!) Заповядайте в понеделник, 13-и, около 12.30 (но не идвайте на тумби или госпожа Стептън ще заподозре нещо и ще ви изгони навън на чист въздух, и ще изпуснете купона и тайната сбирка!)

Целувки, Луси Джеси…

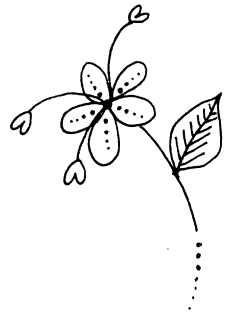
Всъщност не бива да пиша истинското си име, в случай че господин Кейн, училищната униформена полиция (и мой върховен враг), хване бележката. Обаче ще ви дам тайна подсказка. Ето я ЛбСК.

За да влезете, трябва да кажете кодовата дума, а тя е „танкини“ (ако не знаете какво е, значи задължително трябва да дойдете!).

Това съобщение ще се самоунищожи след пет секунди! Добре де, няма да се самоунищожи, затова моля, след като го прочетете, изяжте го. Всъщност не го яжте, а го предайте на други момичета, които също може да искат да дойдат. Но помнете – това е абсолютна тайна с главно Т!

Носете модни списания, гримове, фибички и ластици, които да си ~~разменяме~~ разменяме.

Извинете за прекъсването – минаха точно 2 часа и 37 минути.

Преди малко Тилда и Джулс си тръгнаха и вече мога да ви разкажа за купищата идеи за първото събиране на Модното училище. Толкова е хубаво, че моите НДПЗ ще ми бъдат помощнички, макар самите те да са много заети със собствените си задачи.

Джулс например участва в училищното представление в петък. Няма да представят цяла пиеса, а само отделни сцени, за да покажат на родителите какво са правили в кръжока по театър през срока. Джулс ще представи речта на една от трите вещици от „Макбет“ (това е пиеса на Шекспир – онзи известен брадат писател от времето, когато всички мъже носели чорапогащници!). Джулс е вещица 1.

Трите вещици (Лиана Хаули и едно момиче от 7-и клас, забравих й името) са запазили кабинета по английски, за да репетират в сряда след часовете. В замяна на това, че Джулс ми помага с Модното училище, аз ще ида с нея на репетицията, за да съм й суфльор.

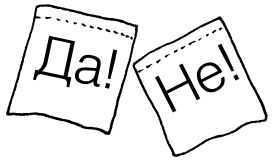
Тилда също е много заета в момента, защото й наближава изпитът по пиано, така че тя се упражнява като луда у тях и в малките стаички на училището, дето са точно отзад на музикалния салон и в които има само пиано, часовник и нищо друго (добре де, има и столче пред пианото!).

След като поговорихме за театралното представление и Джулс хапна един сандвич с кашкавал (което тя винаги прави, когато е у нас), веднага се хванахме за работа.

За първата среща в Модното училище решихме да направим един постер „Това да, това не“ – точно както правят по страниците на модните списания, където показват филмови звезди в техните дизайнерски тоалети и пишат „Да!“ или „Не!“ над тях.

Взехме последния брой на маминото спи-

сание „Звездите“ и изрязахме някои готини и не толкова готини снимки и ги залепихме на картон, така че изглеждаха като истински хора, но малки и плоски. След това написахме на жълти стикери „Да!“ и „Не!“.

На мен ми хрумна също да направим един тест за момичетата (ако изобщо някой дойде, стискайте палци!), с който те да определят своя *личен стил на обличане*. Това означава да определиш стила, който най-много подхожда на характера ти и който те кара да се чувстваш най-удобно – например *личният стил* на Джулс е „*Пънкарски рок*“, а на Тилда – „*Хипи принцеса*“. Но аз ще дам само 3 възможности в теста – „*Модна икона*“, „*Градски шик*“ и „*Хипи принцеса*“ – иначе никога няма да свършим. Ще накарам момичетата да си направят тоалет в своя стил, а след това ще им покажа как да си направят подходящи прическа и грим. Освен това ще могат да придадат индивидуален шик на своя стил

чрез различни аксесоари – но това ще бъде тема на следващата среща.

Ние трите ще представим по един модел, за да им дадем идеи, така че се наложи да измъкна всичките си дрехи, шалове, колани и бижута и всичките си якета и жилетки от шкафа в пералното на долния етаж, а след това трябваше да прибера отново всичко, защото мама малко се ядоса, като видя бъркотията. Но беше *страхотно*, като се издокарахме, и изглеждахме съвсем различно от обикновено!

В *Модното училище* ще си лакираме и ноктите, ако изобщо остане някакво време, така че ще трябва да събера всичките си лакове и да ги сложа в чантата. Трябва да намеря и някои стари, които вече са ми омръзнали, за да ги разменям. Така че по-добре да спра да пиша и да се приготвя.

Ох, ръката ме заболя да ви разказвам толкова много!!!

Чаааааоооо!!!!